

โมทนาสาธุสาร

ฉบับเดือนมิถุนายน ๒๕๕๗

พระธรรมเทศนาโครงการปฏิบัติธรรมเฉลิมพระชนมพรรษาในหลวง

๘๖ พรรษา

เรื่อง สัพเพธัมมา อธัมมาอนัตตา

วันเสาร์ที่ ๗ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๕๖

อ้าว!

โมทนาสาธุกับโยมทุกคนวันนี้ปิดรายการก็เหมือนกับที่พระพุทธเจ้าสรุปเอาไว้นั้นนะ สัพเพ ธัมมา อนัตตาติ สัพเพ ธัมมา

อนัตตาตินั้นนะธรรมทั้งหลายทั้งปวงธรรมทั้งหลายทั้งปวงมีอนัตตาเป็นที่สุดคือต้องให้ว่างไปให้หมดเลย

ที่เราไม่ว่างก็เพราะขยะอารมณ์นะเรื่องอารมณ์ทั้งหมด

เพราะฉะนั้นศีลละเว้นแล้วก็ให้ว่างทั้งหมดเนี่ยต้องปิดจำหลักเอาไว้ให้แน่นอย่าจำสั้นๆไม่ต้องไปจำ

พระองค์ปรารถนาให้ทุกคนว่างให้หมดเพื่อจะไปนิพพานไม่ใช่ว่างเฉพาพ่อแม่พี่น้องบุตรภรรยาสามีทรัพย์สินสมบัติลูกเต้าเหล่าหลานไอ้พวกนี้ไม่ต้องไปยึดติดมัน

ก่อนที่มันจะเกิดมาเป็นลูกเรามันเป็นใครมาจากไหนก็ไม่ว่าแล้วเราก็หลงรักหลงเลื่อมมันอย่างซื่ออย่างตรงเลื่อมแล้วก็ยังดีอีกเนี่ย

เพราะฉะนั้นที่อาตมาจึงถามก่อนเนี่ยอาตมาถาม๕ข้อเลยบอกก่อนที่เราจะมาเป็นลูกเขานี้เราเป็นใครมาจากไหนเรารู้หรือเปล่า?ก็ไม่ว่า

วิญญูญาณหมุ่หมากาไก่อ้วควายที่ไหนอาศัยเขามาเกิดแล้วมาติดกับเขาเนี่ยไม่ถูกต้องต้องขอโหสิ ต้องเอาไม่

มีไม่อาญาสิทธิ์อันหนึ่งว่าการที่ลูกมาอาศัยพ่อแม่เกิดแล้วดีทำให้พ่อแม่เป็นทุกข์ไม่มีเงินไม่มีทองไม่มีข้าวไม่มีของเพราะเป็นเด็กต้องอาศัยเอาไม่

อาญาสิทธิ์ให้เขาดีที่ตีแล้วก็โมทนาสาธุ

ขอให้ลูกอย่าได้ไปเกิดเป็นวัวเป็นควายเนี่ยรู้ไว้เถอะความดีเนี่ยทำให้ลูกทุกคนไปเกิดเป็นวัวเป็นควาย

ข้อ๒การที่ลูกมาอาศัยพ่อแม่เกิดแล้วขโมยกินขโมยใช้โดยที่พ่อแม่ไม่อนุญาตเนี่ยเขาหุงข้าวต้มแกงไว้แล้วเราไปกินไปขโมยเขากินซะอิมเลยเขา

ยังไม่ทันอนุญาตเนี่ยขโมยนะต้องขอโหสิเหมือนกันรู้สึกขึ้นมาต้องเอาไม่อาญาสิทธิ์ไปให้เขาดีที่อีกตีเสร็จก็ขอโมทนาสาธุขอให้ลูกอย่าได้เกิด

เป็นวัวเป็นควายเนี่ย

การที่เราทำข้างของเขาแตกหักเสียหายเนี่ยเพราะเหมือนจานแตกแก้วแตกอะไรเนี่ย

เราโมโหโทโสไม่ถูกใจขว้างขวามาดมาเคยเห็นไปบิณฑบาตเนี่ยลูกแม่เขาบอกว่าลูกอาบน้ำไปโรงเรียนมันโกรธมันขว้างทิ้งจานข้าวเลยกระจายกระจายออกมาหมดเนี่ยความโมโหโทโสมันไม่รู้ตัวมันโง่มันดัดดานตัวมันเป็นวัวเป็นควายที่ไหนลูกหมากาไก่ที่ไหนมาอาศัยเขาเกิดแล้วยังมาตี

มาทำลายข้าวของเขาอีกเนี่ยเป็นการไม่ถูกต้อง ต้องขอโหสิขอโหสิรับขอโหสิคะที่ลูกมาอาศัยพ่อแม่เกิดแล้วมาทำลายข้าวของของพ่อแม่แตกหักเสียหายเนี่ยต้องผาติกรรมด้วย๓ที่ดีเสร็จก็ขอขอบพระคุณครับโมทนาสาธุขอให้ลูกอย่าได้เกิดเป็นวัวเป็นควาย ข้อ๔การที่ลูกมาอาศัยพ่อแม่เกิดแล้วมาหลอกลวงต้มตุ๋นพ่อแม่เนี่ยอยาก

จะไปเที่ยวกับเพื่อนบ้างอะไรต่อมิอะไรโกหกเอาสตุงสตางค์เขาไปเที่ยวสำมะเล เทมาหรือไปเที่ยวไหนก็ตามเพื่อจะเอาสตางค์ไปเที่ยวนั้นนะเนี่ยมาหลอกลวงเขาไม่ถูกต้องเหมือนกันต้องขอโหสิด้วยการที่ลูกมาอาศัยพ่อแม่เกิดแล้วมาหลอกลวงต้มตุ๋นพ่อแม่ก็เป็นการไม่ถูกต้องลูกขอโหสิรับลูกขอโหสิคะเนี่ย ข้อ๕การที่ลูกมาอาศัยพ่อแม่เกิดแล้วมาเถียงพ่อเถียงแม่ ด่าพ่อด่าแม่ ไล่ด่าพ่อด่าแม่เนี่ยตายแล้วเกิดเป็นเปรตปากเท่ารูเข็มรู้ไว้ด้วย เพราะฉะนั้นต้องขอโหสิเพราะฉะนั้นการที่เรามาอาศัยเขาเกิดแล้วเรายังมาด่าเขาก็กตัญญูแถมด่าพ่อด่าแม่แล้วก็ไม่ใช่แค่นั้นนะคือสารพัดนั้นนะต้องผาติกรรมด้วยไม่เรียว

๓ครั้งดีเสร็จก็โมทนาสาธุขอบพระคุณครับขอบพระคุณคะขอให้ลูกอย่าได้เกิดเป็นวัวเป็นควายเป็นเปรต

ตายแล้วก็อย่าให้ตกรกเนี่ยพ่อแม่ให้โหสินะต้องให้เขาดีจริงๆด้วยไม่ใช่ตีเหยาะเหยาะเพราะฉะนั้นไม่พันโทษหรือทำให้รู้ไว้ใครเถียงบ้างล่ะว่าไม่เคยทำข้าวของแตกหักเสียหายไม่เคยตีไม่เคยด่าพ่อด่าแม่เนี่ยมีไหม?

หายากเนี่ยอาตมาเนี่ยเป็นคนผู้กตัญญูเนี่ยอาตมาเป็นลูกตั้งแต่เป็นเด็กแล้วให้รู้ไว้ด้วยอาตมาเป็นลูกคนที่๘ ไม่ได้

พ่อป่วยเรียกพี่น้องมาประชุมกันแล้วก็เขาก็ถามว่าใครจะเลี้ยงพ่อเลี้ยงแม่ได้บ้างไม่มีใครคนที่หนึ่งที่สองที่สามที่สี่ที่ห้าเจียบหมดที่หกที่เจ็ดมาถึงอาตมาลูกคนที่แปดเหมือนปากยังไม่สิ้นกลิ่นน่านมเลยยกมือไม่มีใครผมเองครับแล้วอาตมาก็เอาจริงด้วยทำจริงด้วยเวลาเขาตายแล้วเหมือนกับโหลกเลย

จิตของเราไม่มีความทุกข์เหมือนกับมีความดีมาห้ามความทุกข์ของเราได้
ยังไปนั่งเทศน์ต่อหน้าต่อตาศพเขานั่นนะเนี่ยเห็นมัยเนี่ยพี่ทุกคนไม่มีใคร
เวลาเขาอยู่เอาขนมข้าวต้มอะไรมาให้เขากินบ้างเนี่ยเวลาเขาตายแล้วเอ
านี้มาไหว้เอานี้มาไหว้ไม่ถูกต้องนะอาตมายังไปนั่งเทศน์อีก(หัวเราะ)
เนี่ยให้โยมรู้ไว้เถอะอาตมาตั้งแต่เป็นเด็กเนี่ยมีความรู้สึกนึกคิดสูง
แล้วทำจริงไม่งั้นอาตมาจะมีปัญญาอะไรมาเทศน์พ่อแม่เป็นอรหันต์ของลูก
ก็เป็นพรหมของลูกเนี่ยเหมือนกับเขาให้ตาหูจมูกลิ้นกายใจเรามาแล้วเนี่ย
มีค่ามากกว่าสมบัติพระเจ้าจักรพรรดิทั้งโลกอีก

สมมุติว่ามีผู้วิเศษเขาบอกว่าเนี่ยคุณฉันจะยกสมบัติพระเจ้าจักรพรรดิทั้ง
โลกให้คุณแต่ต้องขอของแลกเปลี่ยน

ขอควักลูกตาออกสองข้างตัดหูสองข้างตัดแขนสองข้างตัดเท้าสองข้างแ
ล้วยกสมบัติพระเจ้าจักรพรรดิทั้งโลกให้โยมเอาไหมมีใครเอาบ้าง(หัวเร
า)ตาก็ไม่มีหูก็ไม่มีฟังมือก็ไม่มีไปจับไปต้องเท้าก็เดินไปไหนไม่ได้
แล้วจะมีประโยชน์อะไรกับสมบัติพระเจ้าจักรพรรดิเนี่ยเห็นมัยเนี่ยตาสอง
ข้างของพ่อข้างหนึ่งของแม่ข้างหนึ่งหูสองข้างของพ่อข้างหนึ่งของแม่
ข้างหนึ่งเท้าสองข้างแขนสองข้างของพ่อข้างหนึ่งแม่ข้างหนึ่งมีค่ามีราค
ามากกว่าสมบัติพระเจ้าจักรพรรดิทั้งโลกอีก

ถึงพ่อแม่เราเป็นคนทุกข์คนยากคนลำบากก็ไม่ควรเป็นคนอกตัญญูไม่ค
วรดี

เพราะฉะนั้นเราต้องช่วยพ่อช่วยแม่นั้นแหละแล้วก็เนี่ยที่โบราณหรือที่พ
วกเพลงมันร้องที่ทุกคนอาจจะเคยได้ยินว่า

เอาทองฟ้ามาเป็นกระดาดเอาน้ำหมึกแทนหมึกวาดประกาศพระคุณพ่อพ
ระคุณแม่ไม่พอหรือไม่หมดเนี่ยเชื่อมัย?

เนี่ยสมมุติว่าอาตมาเนี่ยมีปัญญามากอาตมารู้แล้วไม่รู้เปล่าอาตมาเนี่ยมา
พิจารณาว่าเป็นไปได้ยังงัยแล้วก็รู้ขึ้นมาเนี่ยสมมุติว่าปลาหมึกเนี่ยเต็มท้อง
มหาสมุทรเลยแน่นเอียดเลยจะกระดุกกระดิกไปไหนไม่ได้รอให้เขามาจับ
ไปเอาน้ำหมึกไปเขียนพรรณาอย่างเดียวจะไปสืบพันธ์ไปหากินอะไรก็
ไม่ได้แน่นเอียดแน่นทั้งมหาสมุทรเลยมาจับไปวันละตัววันละตัวเขียนพรร
ณาพระคุณพ่อพระคุณแม่น้ำหมึกหรือปลาหมึกในมหาสมุทรเนี่ยหมดแต่
พระคุณพ่อพระคุณแม่ไม่หมดทำไมจึงไม่หมด?

เพราะตราบโศกที่เรายังมีลมหายใจเข้าหายใจออกอยู่เนี่ยยังมีชีวิตอยู่เนี่ย
เราเป็นหนี้บุญคุณของท่าน

เพราะฉะนั้นอย่าไปติดกับท่านแล้วพ่อแม่เลี้ยงเรามาต้องการอะไรจากเร

ท่านรู้ไหมเคยถามพ่อถามแม่บ้างหรือเปล่าพวกเอ็งเป็นพ่อเป็นแม่เคยถามลูกกันบ้างหรือเปล่า

พ่อแม่เลี้ยงลูกมาทุกคนนั้นนะต้องการความสบายใจจากลูก
ทำยังไงจึงจะทำให้พ่อแม่เขาสบายใจ เราก็นิ่งไม่ดื้อ สองต้องมีศีล
สามต้องปฏิบัติรับใช้พ่อแม่ทุกอย่าง

การที่เราปรนนิบัติรับใช้พ่อแม่ทุกอย่างก็คือก็เพื่อชะลอความแก่ความเจ็บ
ความตายของพ่อแม่เอาไว้

ที่พระพุทธเจ้าว่าพ่อแม่ไม่มีทานทำยังไงจึงจะทำให้พ่อแม่มีทาน

พ่อแม่ไม่มีศีลทำยังไงจึงจะทำให้พ่อแม่มีศีล

พ่อแม่ไม่มีภาวนาจิตใจไม่สงบทำยังไงจึงจะทำให้พ่อแม่มีภาวนาจิตใจ
สงบ

ไม่ยากเวลาเราเป็นคนมีศีลแล้วก็เวลาพ่อแม่เขาให้ขนมให้ส탕ส์ต่างค์ให้
ข้าวของอะไรเนี่ยต้องว่าศีล๕

ให้พ่อแม่เค้าฟังก่อนแล้วแม่ก็ให้คือให้คนมีศีลนี้ยังเนียเข้าใจหรือยังละ
เนียแล้วก็มีศีล๕เราต้องปรนนิบัติรับใช้ทุกอย่าง

ทำไมจึงต้องปรนนิบัติรับใช้ทุกอย่าง?

เพราะพ่อแม่รู้แล้วเอ็งเป็นคนมีศีลมีธรรมไม่ไปสร้างปัญหาซ้ำไม่ต้องไป
เสียค่าปรับไหมเพราะความดีของพวกเขาเอ็งเพราะฉะนั้นแต่เวลาพ่อแม่มีความ
จำเป็นขึ้นมาถึงงานจำเป็นขึ้นมาหรือป่วยไข้ไม่สบายขึ้นมาเนียพ่อแม่ก็
เป็นทุกข์แล้วเนีย

จะต้องการให้ลูกไปหาหมอหาพยาบาลหรือไปทำการทำงานอย่างนั้นอย่าง
นี้ให้แต่ลูกไม่เห็นหัวไม่เห็นหัวหัวมันขาดเนียไม่เห็นมีหัวคิดหัวขาดต้อง
ว่าอย่างนี้ต้องว่าหัวขาดไอ้พวกเนียทำให้พ่อแม่เขาเป็นทุกข์เป็นการไม่ถูก
ต้องจำไว้ให้ตึนนะเพราะฉะนั้นเนี่ยวันปีใหม่ตรุษสงกรานต์วันพ่อก็เพิ่งผ
านมาเดี๋ยววันแม่ก็ผ่านมาแล้ว(หัวเราะ)

ต้องไปขออโหสิพ่อแม่หาขอเนี่ยการที่ลูกมา

ขอหนี้การที่ลูกมาอาศัยพ่อแม่เกิดแล้วมาดีทำให้พ่อแม่เป็นทุกข์เป็นค
วามไม่ถูกต้องลูกขออโหสิคะลูกขออโหสิครับ

ขอสงการที่ลูกมาอาศัยพ่อแม่เกิดแล้วเนียมาขโมยกินขโมยใช้โดยพ่อแม่
ไม่อนุญาตพอกินซะอิมเลยเนียเขาจะเก็บอะไรไว้ก็ตามถ้าเค้ายังไม่อนุ
ญาติก็เป็นสิทธิของเค้าเพราะฉะนั้นถ้าเราไปขโมยไปลักขโมยกินไม่ได้
ต้องขออนุญาตก่อนทุกคนเลยแม่กระทั่งอาดมาก็เหมือนกันกว่าจะรู้สึกตัว
แต่ตัวก็ยังไม่สายเพราะยังไม่ตายอาดมาเนียมาพิจารณาเองแล้วก็ไม่เคย
ได้ยินได้ฟังใครมาสอนด้วยจำเอาไว้เพราะอาศัยความเป็นคนกตัญญู

อพอแม่เนี่ยทำให้เกิดมีปัญญารู้อะไรในสิ่งที่คนอื่นไม่รู้มากมายเลยเนี่ย
ข้อสามการที่ลูกมาอาศัยพ่อกแม่เกิดแล้วทำข้าวของแตกหักเสียหายเนี่ยก็
ไม่ถูกต้องขอโหสิ

ข้อสี่การที่ลูกมาอาศัยพ่อกแม่เกิดแล้วมาหลอกลวงต้มตุ๋นพ่อกแม่นี้ไม่บังคว
รอย่างยิงเคาเลี้ยงอย่างดีแล้วยังไปหลอกลวงต้มตุ๋นเขาอีกเหมือนโจรหรื
อนักต้มตุ๋นเนี่ยไม่ดีเนี่ยจำไว้เลิกอย่าไปหลอกลวงต้มตุ๋นเคา

ข้อห้าเถียงพ่อกเถียงแม่เนี่ยเพียงแต่ว่ากูเลี้ยงมึงมาเคาจะมาอ้างบุญอ้างคุ
ณบอกว่ากูเลี้ยงมึงมาตั้งแต่ดินเท่าฟ้าหอย(หัวเราะ)

เคยเห็นเปลือกหอยแมงภูใหญ่ๆมีตีนเท่ากับเปลือกหอยแมงภูนั้นนะเคา
มาเปรียบเทียบกูเลี้ยงมึงมาตั้งแต่ดินเท่าฟ้าหอยมึงมาดีอมาเถียงกูเนี่ยเคา
เป็นทุกข์(หัวเราะ)

เพราะฉะนั้นการที่เราทำมาเป็นเถียงพ่อกเถียงแม่หรือด่าพ่อกด่าแม่เนี่ยอกัถ
ญญเนี่ยไม่ถูกต้องขอโหสิไม่งั้นเกิดเป็นวัวเป็นความเป็นเปรตอีกตายต
กนรกเลยเนี่ยถ้าพ่อกแม่ก็เป็นอนันตริยกรรมด้วยทำความดีมากมาย
กายกองเอ็งจะไปสร้างเจดีย์๗ของคสร้างพระประธาน๑๐๘องค์ก็ไม่เท่าตา
ยแล้วก็ต้องลงอเวจีมหานรกเนี่ยเพราะไปด่าพ่อกแม่

ความจริงพ่อกแม่แป็บเดียวเดียวก็ตายแล้วแต่ความดีของพวกเอ็ง
เนี่ยทรมาณพ่อกแม่เขาตรอมใจตายก็ไม่ถูกเนี่ยก็เป็นอนันตริยกรรม
นะจำไว้ให้ดีพ่อกแม่แป็บเดียวเดียวก็ตายแต่ทรมาณทรกรรมเคาได้
กินบ้างอดๆยากๆบ้างดื้อบ้างทำให้เคาเป็นทุกข์ตรอมใจตายเนี่ยอนัน
ตริยกรรมหนักหนาสาหัสมากกว่าฆ่าเว็บเดียวอีก

เพราะฉะนั้นห้ามดื้อนะเอ็งเนี่ยวานนี้ที่ถามพระอาจารย์เนี่ยเอ็งจำไว้ให้
มันนะมึงอย่าอกัถญญนะเดี๋ยวนีก็ว่าพระอาจารย์เนี่ยไม่รู้เนี่ยรู้ทุกอย่างท
างโลกทางธรรมเนี่ยขอให้ถามมาเถอะพระอาจารย์เนี่ยรู้ได้ตอบได้หมดแ
แต่เอ็งถามแล้วเอ็งต้องปฏิบัติให้ได้ด้วยไม่ใช่แกล้งถามพระอาจารย์ไม่มี
ประโยชน์เข้าใจไหม

เนี่ยแล้วจำได้หรือเปล่าเนี่ยห้าข้อเนี่ยจำไว้ให้ดีนะเอ็งจำไว้ไม่ดีเอ็งไปอกั
ตัญญูที่หลังระวัง!

เอามาเนี่ยเอามาสงเคราะห์พวกโยมด้วยใจกรุณาสงสารไม่ใช่รักพวกโย
มหรือ รักไม่ลงหรือเพราะอะไร?

มันดื้อกันทั้งนั้นนะแล้วใครจะไปรักมันลง(หัวเราะ)

พระอาจารย์โยมจะมาให้พระอาจารย์แผ่เมตตาว่าเฮ้ย!

ข้ารักพวกเอ็งไม่ลง ทำไมจึงรักไม่ลง?

ก็ตัวข้าเองยังไม่รักเลยแล้วจะไปรักพวกเอ็งทำไม?

วางไปให้หมดเนี่ยทั้งธรรมสัพเพ ธัมมา อนัตตาแล้วก็ว่าง
ศีลละเว้นแล้วก็ว่างเนี่ยต้องมีทานมีศีลหมายถึงว่ามีทั้งศีลมีทั้งธรรมประก
อบกันจะได้ว่างรวดเร็วแล้วก็จิตใจจะได้ไม่มีทุกข์เราทำล่วงเกินใครรู้ว่า
ผิดแล้วขออโหสิทันที

ตั้งแต่เรายังไม่ตายเนี่ยถ้าตายแล้วหมดโอกาสเลยต้องไปเสวยผลกรรมอ
อย่างเดียวจำไว้ ถ้าตราบใดที่ยังไม่ตายเนี่ยเรามีสิทธิขออโหสิได้

อย่างคนเป็นต้องพูดไปเข้าหูเค้าไม่ใช่ขออโหสิลับหลังเค้าเค้าไม่ใช่พวกผี
พวกเปรตไม่ใช่พวกพรหมเทพเทวดาเขามีเหตุพิพเพราะฉะนั้นต้องขออ
โหสิในขณะที่ยังชีวิตอยู่เนี่ย

เพราะฉะนั้นให้จำไว้เนี่ยสรุปลงธรรมะง่ายๆของพระพุทธเจ้าเนี่ยทั้งศีลทั้ง
ธรรมก็

ธรรมก็คืออนัตตาธรรมเราไม่มีสาระประโยชน์ใดๆที่เราจะไปยึดติดในโลก
ที่พระองค์มองโลกนี้เป็นของว่างไม่ใช่ของเราแม้กระทั่งตัวเราเองก็ไ
ม่ใช่ของพ่อของแม่ของปู่ของย่าของตาของยายเค้าถ้าปู่ย่าไม่มีพ่อเรามา
ตายายไม่มีแม่เรามาแล้วเราจะเกิดได้ยังไง?

เราต้องเคารพไปถึงปู่ย่าตายายด้วยอย่าไปดื้อกับเค้าด้วยเค้าใช้อะไรทำ
อะไรเนี่ยเพราะเรามีเลือดเนื้อของเค้าอยู่ในตัวเราเองเราไปดื้อแล้วก็เท่า
กับเราไปอกตัญญูเนี่ยทำหุทวนลมระว่างให้ตื่นนะทำให้หุหนวก(หัวเราะ)
ยังช่วยไม่ได้เลยเนี่ยพระอาจารย์เห็นคนหุหนวกหุติงมาเยอะแล้วนะทั้งที่
เป็นหนุ่มหรือเป็นเด็กเนี่ยพูดดีก็แล้วพ่อแม่ครูบาอาจารย์สอนแล้วมันแกล้ง
หุทวนลมไม่ได้ยินทั้งนั้นนะแล้วมันก็ต้องหุหนวกจริงๆด้วยนั้นนะเพราะ
มันแกล้งไม่ได้ยินเพราะจริงๆมันได้ยินมันแกล้งไม่ได้ยินเลยหุหนวกเลย
เป็นกรรมเป็นวิบากเนี่ยให้รู้เอาไว้เพราะฉะนั้นอาตมาเนี่ยรู้จริงเห็นแจ้งทุ
กเรื่องแหละแต่ว่าอาตมาไม่ต้องการชื่อเสียงอะไรไม่ต้องการทรัพย์สินส
มบัติเงินทองใครทั้งหมด

แต่เอาพระพุทธโอวาทที่แท้จริงมาสอนพวกโยมเนี่ย

เพราะฉะนั้นก็พยายามตั้งใจให้ดีเนี่ยเราต้องปฏิบัติบุญขั้นพื้นฐานเสียก่อน
ที่พระพุทธเจ้ายกย่องพ่อแม่เป็นพระอรหันต์ของลูกเพราะจิตของท่านบ
ริสุทธิ์ไม่เคยคิดร้ายต่อลูกนะต้องว่าอย่างนี้เป็นพรหมของลูกก็คือมีเมตตา
ต่อลูกกรุณาสงสารต่อลูกมีมุทิตาพลอยยินดีกับลูกอุเบกขาให้อโหสิให้อ
ภัยลูกได้เนี่ยเป็นพรหมวิหาร๔

แล้วอาตมาก็เทศน์สอนไปแล้วด้วยว่าเมตตาเจโตวิมุตติเป็นยังงัย

กรุณาเจโตวิมุตติเป็นยังงัย มุทิตาเจโตวิมุตติเป็นยังงัย

อุเบกขาเจโตวิมุตติเป็นยังงัย พ่อแม่เป็นพรหมของลูกเพราะอะไร?

มีลูกเป็นสมาธิเลยเอ็งรู้ไว้ด้วยวันไหนถ้าเอ็งไปเที่ยวไหนไม่บอกแม่ไม่บอกพ่อนะเขาเป็นห่วงกินไม่ได้นอนไม่หลับ

อาตมาเคยไปเที่ยวครั้งเดียวดูหนึ่งแล้วก็แม่กลับมาตีสิบสองแล้วโอ้!

แม่มันยังไม่นอนเลยเขามาเค่าถามว่าไปเที่ยวไหนมาอะไรแม่เป็นห่วงกลัวใครจ่าร้ายหรือเกิดอุบัติเหตุอาตมารู้เลยครั้งเดียวขีดเลยเนี่ยให้เอ็งรู้ไว้ไปไหนมาไหนต้องบอกพ่อบอกแม่อย่าให้เป็นห่วงเป็นกังวลกับเราอย่างตีสิบอาตมาตีสิบกลางคืนเนี่ย๒๒.๐๐น.เนี่ยอาตมาได้เวลาอาตมาต้องก่อนนอนต้องไหว้พระสวดมนต์ทุกวันทุกวันแล้วพอวันหนึ่งไปเที่ยวกับเพื่อนแล้วพอดูนาฬิกาว่าโอ้!

จะตีสิบแล้วต้องกลับบ้านแล้วพออาตมากลับเดียวเดียวโอ้เพื่อนที่ไปเที่ยวกันไปตีกับเค้าหัวร้างข้างแตก(หัวเราะ)

ตีไม่ตายเนี่ยบุญรักษาความซื่อสัตย์ซื่อตรงของเราที่ว่าเออ!

ที่ว่าเราเคารพเวลาเนี่ยกลับมายังมาสวดมนต์ไหว้พระสวดมนต์แล้วก็นอนเนี่ยให้รู้ไว้ถ้าเราเป็นคนตรงต่อเวลาเป็นคนมีซื่อสัตย์สุจริตมีความกตัญญูแท้จริงพรหมเทพเทวดาก็บันดาลให้เราแคล้วคลาดหรือข้อวัตรปฏิบัติที่เรามีศีลมีธรรมมีสัจจะนั้นแหละทำให้เราแคล้วคลาดภัยอันตรายได้เนี่ยเห็นอานาภาพไปแล้ว

บวชแล้วมาอยู่ป่าอยู่เขาไม่มีใครไม่มีคนไม่มีใครมาใส่บาตรก็ยิ่งเดือดร้อนถึงเทวดามาให้ใส่บาตรหลายครั้งเอ็งรู้ไว้ด้วยพระอาจารย์เนี่ยเจอของจริงทั้งพรหมเทพเทวดาเจอหมดไม่ต้องห่วงแล้วพวกเอ็งก็จะได้กลัวบาปกลัวเวรกลัวกรรมไม่สร้างบาปสร้างกรรมไม่ต้องทำทุกซั้ให้เกิดขึ้นกับตัวเองแล้วเอ็งไม่ช่วยตัวเองให้พ้นทุกข์แล้วใครจะช่วยเอ็งให้พ้นทุกข์เนี่ย

อดีต หี อดีตโน

นาโถตนเป็นที่พึ่งของตนเนี่ยต้องเอาตัวเองเป็นที่พึ่งอย่าไปเที่ยวใช้ใครใช้เค้าทีหลังเค้าทำให้เราเขามีการมีงานอะไรเค้าต้องใช้เค้ามีการมีงานสิบครั้งร้อยครั้งก็ต้องมาใช้เอ็งนั้นนะเอ็งไปใช้เค้าครั้งเดียวนั้นนะต้องโดนใช้เป็นสิบครั้งร้อยครั้งอีกเนี่ยจะให้เห็นความทุกข์ยากเพราะฉะนั้นเราต้องระมัดระวังตัวเองรักษาตัวเองไม่ให้เป็นที่ขี้ข้าใครเนี่ยไม่ให้ใครเค้ามาด่าว่าลบหลู่ดูหมิ่นเราถึงเราทุกข์เราจนยังงัยแต่พระพุทธเจ้าก็สอนว่าเป็นทุกข์อย่าทิ้งธรรมอย่างน้อยเราก็มีศีล๕

เป็นคนมีศีล๕เป็นคนมีศีลมีธรรมพรหมเทพเทวดาเขาเคารพคนมีศีลมีธรรมนะถึงจะเป็นคนทุกข์คนจนอย่างไรเค้าไม่ถือสาแต่เคารพในศีลในธรรมเพราะฉะนั้นคนไหนไม่มีศีลไม่มีธรรมไม่

ขนาดพระมหากัจจายนะอยู่ไกลถึงอวันตีชนบทรู้ข่าวว่าพระพุทธเจ้าจะ

ทศน์ที่ไหนอะไรเนี่ยเดินทั้งวันทั้งคืนเลยนะต้องมาฟังเทศน์พระพุทธเจ้าเนี่ยแสดงว่าพระมหากัจจายนะท่านเคารพในธรรมท่านเป็นเอตทัคคะจตุสัมภทาญาณเป็นเลิศจตุสัมภทาญาณแตกฉานในธรรมะ อรรถะ นිරุตติ ปฏิภาณไครถามตอบได้หมดไม่มีติดขัดเนี่ยท่านยังเคารพในธรรมเลยแล้วพวกเอ็งไม่เคารพในศีลในธรรมเคารพในศีลก็ต้องละเว้นให้หมดเคารพในธรรมต้องทำจิตให้ว่างได้ จำไว้ให้ตึ้นะ ต้องเอาธรรมเอาวินัยเนี่ยมากดหัวเอ็งไว้จะได้ไม่ไปสร้างกรรมทำชั่วกลัวบาปให้มากๆ

หิริโอตตปปะเกรงกลัวต่อบาปละอายบาปให้มากไว้แล้วต้องมีขันตอดกลั่นนอดทนไว้สงบเจียบเอาไว้ถึงเราจะทุกข์จะยากยังงัยเราหรือหิวขนาดใหญ่ก็อดกลั่นนอดทนได้

ถ้าเราไม่มีบุญไม่มีวาสนาไม่ต้องไปฆ่าใครไม่ต้องขโมยของใครไม่ประพฤติผิดบุตรภรรยาสามีใครไม่หลอกลวงต้มตุ๋นใครไม่กินเหล้าเมายาให้มันตายชะเลยตายไม่มีเวรมีกรรมด้วยเคารพศีลเคารพธรรมตายแล้วไม่ต้องไปตกนรกไปเป็นเปรตอสุรกายสัตว์เดรัจฉานเนี่ย

ด้วยความดีของเราเนี่ยตายปั๊บไปเป็นเทพเป็นพรหมทันทีเลยแล้วถ้าเอ็งยังมีชีวิตอยู่เอ็งยังต้องเป็นคนทุกข์คนจนคนลำบากอย่างเนี่ยน่าสงสารตัวเองขนาดใหญ่ไม่มีศักดิ์ศรีคิดจะไปทำงานอะไรเพียงขอให้ได้อาหารใส่ท้องเท่านั้นเองก็กลัวเขาจะลบหลู่ดูหมิ่นอีกแต่เราเป็นคนมีศีลมีธรรมเขาให้ทานเราให้คนมีศีลมีธรรมเขาก็มีอานิสงส์เนี่ยจำไว้ให้ตึ้นะมาแล้วจะได้ไม่เสียที่ที่ได้มายังไม่ได้ถามปัญหาฟังเทศน์ฟังธรรมเอาตัวอีก

อาตมาเป็นพระที่ไม่เหมือนใครแล้วก็ไม่ได้ไปได้ยินได้ฟังครูบาอาจารย์ไปไหนมาสอนอาตมาด้วย อาตมาได้เรียนตรี โท

เอกอ่านพระไตรปิฎกแล้วก็มาประพฤติปฏิบัติตามพระพุทธโอวาทเนี่ยจึงมีความรู้ความเห็นมากมายกายกอนที่คนอื่นไม่รู้ไม่เห็น เปรียญ ๗ประโยคก็ยังไม่รู้ไม่เห็นอย่างที่อาตมารู้อาตมาเห็นเนี่ยจำไว้ให้ดีแล้วอยากรู้อะไรอีกเนี่ยให้ถามได้อีกมีไหม?

อยากถามอะไรอีกเอ็งอยากรู้ไหมว่ามีมาสเซอร์ที่เป็นอาจารย์สอนมหาวิทยาลัยรัสเซีย ญี่ปุ่น

อเมริกาเนี่ยมันมากันสามคนเลยมากันคนละประเทศเลยแล้วมาถามอาตมาว่า ผมอยากรู้ว่าใครสร้างพระเจ้า(หัวเราะ)

มันรู้ว่าพระเจ้านี่สร้างทุกสิ่งทุกอย่างสร้างหมดอะไรๆพระเจ้าสร้างแต่มันไม่สนใจนะมันอยากรู้ว่าใครเป็นคนสร้างพระเจ้า เอ็งอยากรู้ไหม?

(หัวเราะ)

พระอาจารย์เนี่ยรู้ถึงใครสร้างพระเจ้าตั้งแต่เด็กพระอาจารย์ก็เคยไปนะที่ไปพวกคริสต์เนี่ยเห็นเค้าร้องเพลงกันมีหนังพระเยซูมาฉายอาตมาก็ไปดูแต่จิตใจไม่ยอมไปนั้นนะวันสมาโตก็คือวันศุกร์เนี่ยอาตมาไปทุกวันศุกร์เลยไปดูไปฟังแต่ไม่ได้ไปเชื่อเขาด้วยแล้วเนี่ยมาสเซอร์ที่เป็นอาจารย์สอนมหาวิทยาลัยมันเกิดมาพร้อมกันเลยแล้วก็มาถามอาตมาว่าอย่างอื่นนะพระเจ้าสร้างหมดผมรู้แล้วแต่อยากรู้อย่างเดียวใครสร้างพระเจ้า?

(หัวเราะ)

พระอาจารย์ก็เลยถามว่าพระเจ้าให้มนุษย์ช่วยงานของพระเจ้าใช่ไหม? การที่พระเจ้าสร้างมนุษย์ขึ้นมาเพื่อให้ช่วยงานพระเจ้าใช่ไหม?

เค้านอกใจแล้วถามมนุษย์ทำงานให้พระเจ้าแล้วมนุษย์ตายแล้วไปอยู่กับพระเจ้าได้ไหมเค้านอกใจได้

อาตมาก็เลยบอกว่าความดีนั้นแหละสร้างพระเจ้าแต่สู้พระพุทธเจ้าไม่ได้พระองค์สอนให้ทุกคนมีศีลมีธรรมตายแล้วเป็นพระเจ้าหมดแต่ไอ้พวกที่พระเจ้าสร้างขึ้นมายังเป็นข้าพระเจ้าอีกตายแล้วก็ยังไปเป็นบริวารพระเจ้าอีกเนี่ยศักดิ์ศรียังไม่เท่าเลยสู้พระพุทธเจ้าไม่ได้พระองค์สอนให้ทุกคนมีศีลมีธรรมตายแล้วเป็นพระเจ้านั้นหมด(หัวเราะ)

เอ็งจำไว้ให้ต๋อย่าไปเชื่ออะอาตมาเนี่ยแล้วถ้าใครเค้านถามว่าไ่กับไอ้อะไรเกิดก่อนเกิดหลังเอ็งอยากรู้ไหมเอ็งจะได้รู้ว่าพระอาจารย์เนี่ยเป็นคนมีปัญญารุ่งายเข้าใจเร็วเอ็งอยากรู้หรือเปล่า

เอ็งอยากรู้ก็ถามพระอาจารย์ซิ(หัวเราะ)

อยากรู้ก็ถามซิปัญหานี้เป็นปัญหาโลกแตกใครคิดไม่ได้แต่พระอาจารย์รู้ได้(หัวเราะ)....

ชนะชัย เมฆา

ผู้ถอดความและจัดพิมพ์

วันพฤหัสบดีที่ ๒๙ พฤษภาคม

พ.ศ. ๒๕๕๓

เวลา ๑๖.๔๐ น.

พระธรรมเทศนาเนื่องในวันมาฆบูชา

วันศุกร์ที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๕๓

วันนี้เป็นวันโอวาทปาฏิโมกข์ที่พระองค์ประชุมพร้อมพระภิกษุ๑๒๕๐พระองค์ที่ในเวลาตะวันบ่ายที่มากขึ้นโดยมิได้นัดหมายที่เป็นเอหิภิกขุอุปสมบทเพียงแต่พระองค์ตรัสว่าจงเป็นภิกษุมาเถิดธรรมอันเรากล่าวดีแล้วท่านจงประพฤติพรหมจรรย์เถิดเนี่ยอันนี้สำหรับผู้ที่บรรลุประอรหันต์แล้ว

ถ้าผู้ที่ยังไม่ได้บรรลุพระอรหันต์ก็เนียพระองค์ก็จะทรงตรัสว่าจงเป็นภิกษุ
มาเถิดธรรมอันแรกกล่าวดีแล้วท่านจงประพฤติพรหมจรรย์เพื่อทำสิ้นทุก
ข์โดยชอบเถิดแค่นี้ย หนวดเคราหายหมดบริวาร๘ ไตรจีวร๓

ธมกรกกรองน้ำ มีดโกน หินรับมีดโกน

ประคดเอวนั้นนะครบถ้วนนั้นณะบริวาร๘ บาตร ไตรจีวร

เมื่อพร้อมกันแล้วพระองค์เห็นเป็นโอกาสสมควรแล้วก็สอนภิกษุทั้งหลาย

เพื่อเป็นเนติแบบอย่างเพื่อนำไปสอนให้เป็นอันเดียวกันไม่ว่าจะไปอยู่ที่ไ
หนไปคนละทิศคนละทางแต่ก็มีจุดมุ่งหมายเดียวกันการไม่ทำบาปทั้งปวง
เนีย พระองค์สอนพระอรหันต์เจ้า

ความจริงนะท่านรู้อยู่แล้วแต่พระองค์ย้ำเตือนเพื่อเป็นปกาศิตีให้ทุกๆพระ
องค์พากันยึดถือให้เป็นอันเดียวกันให้หมด การไม่ทำบาปทั้งปวง

การทำกุศลให้ถึงพร้อม การชำระจิตของตนให้ขาวรอบ

การที่จะไม่ทำบาปทั้งปวงได้ทุกคนต้องมีขันติ มีโสรัจจะ

ขันติคือความอดกลั้นอดทน

โสรัจจะความสงบเสียบไม่ใช่สงบเสียมไอ้สงบเสียมเนี้ยมันนุ่มนิ่มเกินไป
ไป

ครุบาอาจารย์เค้าแปลไว้อย่างนั้นมันไม่ถึงใจพระเดชพระคุณอย่างพระ
พุทธเจ้าพระองค์ตรัสแก่พระอรหันต์ล้วนแต่เป็นจตุสัมภิตาญาณทั้งนั้นเลย

เป็นผู้เฉลียวฉลาดในธรรม ธรรมปฏิภาณ นิรุติภาษา ธรรมนิรุติ

ปฏิภาณภาษาเนียเป็นผู้เชี่ยวชาญแต่พูดอะไรมาทุกพระองค์ก็รู้ง่ายเข้าใจ
เร็วหมดเนีย

พระอรหันต์เจ้าทั้ง๑๒๕๐พระองค์เนียเป็นผู้ว่าง่ายสอนง่ายแล้วก็มักน้อย
สันโดษหมด เพราะฉะนั้นคำว่า การไม่ทำบาปทั้งปวง

การทำกุศลให้ถึงพร้อม การชำระจิตของตนให้ขาวรอบเนีย

การที่เราจะไม่ทำบาปทั้งหลาย เราก็คือต้องมีขันติความอดทน

โสรัจจะความสงบเสียบอดทนเพื่อรู้เหตุรู้ผลว่าทำไมจึงจะต้องอดทนทน
เพราะทุกพระองค์นั้นนะทั้งที่เป็นพระอรหันต์เจ้าแล้วยังมีเขาเรียกขันติอา

ธิวาสคุณทนได้มากกว่าปุถุชนธรรมดาทั่วไปถึงเฒ่าแก่หรือเจ็บไข้ได้ป
วยยังงัยก็ไม่อาทรร้อนใจทำจิตใจให้ว่างอยู่เสมอเนั้นนะการไม่ทำบาปทั้ง

ปวงได้เมื่อมีขันติมีโสรัจจะแล้วทุกคนไม่ทำบาปทั้งปวงได้อยากฆ่าเขาก็
อดกลั้นอดทนไว้เสียบเอาไว้ยากจะขโมยของเขาก็อดกลั้นอดทนไว้เสียบ

เอาไว้คำว่าเสียบก็คือสงบเสียบไม่ใช่นุ่มนิ่มเพราะฉะนั้นจะประพฤติพิศ
กามา

ถ้าเอามาสอนชาวบ้านก็ต้องสอนตามนัยยะที่อาตมาบอกเนี่ยอยากประพ
ฤติพิศบุตรภรรยาสามีเขาก็อดกลั้นอดทนไว้สงบเจียบเอาไว้หมายถึงว่าเจ
ียบเอาไว้แต่ท่านเหล่านั้นล้วนเป็นพระอรหันต์แล้วไม่ต้องใช้ความไม่ต่อ
งไปพูดถึงความสงบเพราะสงบอยู่แล้ว

อยากโกหกหลอกลวงตมต้นเขาก็อดกลั้นอดทนไว้แล้วก็เจียบเอาไว้สงบ
เจียบเอาไว้ยากกินเหล่าเมายาก็เช่นเดียวกันนั้นนะต้องอดกลั้นอดทนไว้
ไม่กินสงบเจียบให้มันตายลงแดงตายชะเถอะเพราะมันไม่ได้กินเนี่ยเพรา
ะกินแล้วเป็นฐานะที่ตั้งแห่งความประมาทคุณสมบัติอุบาทสหาย

เพราะฉะนั้นผู้ที่ป็นอุบาทสกาบาลิกาเนี่ยที่พระองค์สอนไว้เนี่ยคือไม่ค้าชา
ยน้ำเมา ไม่ค้าขายมนุษย์ไม่ค้าขายยาพิษไม่ค้าขายศาสตราอาวุธ

แล้วก็ไม่แสวงหาบุญนอกพระพุทธศาสนาเนี่ยถ้าเราทำได้เราก็ไม่ทำบา
ปทั้งปวงได้ การทำกุศลให้ถึงพร้อมเราก็ต้องมีขันติโสร็จจะนั้นแหละอีก
ไม่ยากทำบุญทำทานก็อดกลั้นอดทนทำบุญทำทานตามมีตามได้เท่าที่มี
ไม่เดือดร้อนทางกายทางจิตแล้วไม่เบียดเบียนใครเขามาทำบุญเนี่ยการ
ที่พระองค์สอนเนี่ยเพื่อให้รู้ตามนัยยะอันนี้ให้ทุกคนมีขันติโสร็จจะอดทน
สงบเสงี่ยมหรือเจียบไม่ต้องไปแสดงอาการสงบเสงี่ยมให้ใครรู้ณะเพียงแ
แต่ทำใจเฉยๆวางๆเนี่ยทำจิตให้เจียบสงบ รับรู้ไม่รับเก็บ

ตาได้เห็นรูปหูได้ยินเสียงก็อดกลั้นอดทนไว้ถือว่าธุระไม่ใช่หรือว่าไม่เกี่ยว
วกับเราเนี่ยเราจึงจะทำกุศลให้ถึงพร้อมได้ด้วยขันติโสร็จจะเนี่ยไม่ยาก
ให้ทานก็อดกลั้นอดทนทำทานแล้วก็เจียบด้วยทำอย่างเจียบๆด้วยไม่ต้อง
กระโตกกระตากตามมีตามได้ไม่ยากรักษาศีลละศีลเนี่ยต้องละเว้นทำจิ
ตละเว้นเพื่อทำจิตให้ว่างนั้นแหละการรักษาศีลก็คือรักษาตัวว่างเอาไว้ละ
เว้นรักษาตัวละเว้นมีนัยยะอันสำคัญเลยตาเห็นรูปก็ละเว้น

หูได้ยินเสียงก็ละเว้น จมูกได้กลิ่นก็ละเว้น

กายได้รับสัมผัสก็ละเว้นนั้นนะเวลาเราหิวเราอยากก็ไม่กินเลยเที่ยงแล้ว
ก็ละเว้น

จิตเรารู้รับทราบอารมณ์แล้วก็ละเว้นไม่ต้องมาฝังอยู่ในใจเราตา หู
จมูก ลิ้น กาย ใจของเราก็จะได้ว่าง ว่างจากรูป เสียง กลิ่น รส

โผฏฐัพพะสัมผัส

ธรรมารมณ์เนี่ยละเว้นอันเนี่ยเมื่อเราละเว้นได้แล้วเราก็ประพฤติปฏิบัติไ
ดตามทาน ตามศีล เนกขัมมะ ปัญญาวิริยะ ขันติ สัจจะ อธิษฐาน เมตตา
อุเบกขาเป็นการที่เราจะทำกุศลให้ถึงพร้อม

อดใจเนกขัมมะอดใจไม่ออกแวกไม่ออกแวกกับใครทั้งนั้นเพราะเรามีจุดมุ่ง
หมายแน่นอนมีอุดมคติแน่นอนว่าเราจะต้องไปนิพพานให้ได้

ต้องมีใจเที่ยงแท้ต้องมีปัญญารู้เหตุรู้ผลแล้วว่าการเกิด แก่ เจ็บ
ตายเป็นทุกข์

แล้วก็ต้องทำปัญญาคือเหตุผลนั้นแหละเตือนใจไว้เสมอรู้เหตุรู้ผลรู้บุญ
บาป

รู้ดีรู้ชั่วเนี่ยรู้แล้วต้องวางเฉยได้เหตุผลตัวเนี่ยรู้ด้วยปัญญาและเหตุผลเพ
ราะฉะนั้นต้องทำจิตให้ว่างว่างจากเหตุผลอีกทีหนึ่ง

วิริยะเพียรก็เพียรในทาน ในศีล ในเนกขัมมะ ในปัญญา

ในวิริยะเพียรทำทุกวันยังตราบโศกที่ยังไม่เข้าถึงในนิพพานัง ปรมัง
สุญญังต้องประพฤติปฏิบัติต้องทำเพียรไปทุกวันทุกวันเพียรแล้วก็ให้ว่าง
ยิ่งขึ้น สงบเสงี่ยมเงียบยิ่งขึ้นแล้วก็มีขันติ โสรัจจะเข้าควบคุมใจ
แล้วก็มีสังขจะความจริงใจประพฤติสิ่งใดให้ได้สิ่งนั้นก็คือปรารณาพระนิ
พพานคือความว่างต้องทำให้ได้

เราอธิษฐานปรารณาทุกวันต้องทำให้ได้พระพุทธเจ้าพระธรรมเจ้าพระ
อรหันตเจ้าเป็นพยานในการประพฤติปฏิบัติว่าท่านเหล่านั้นสำเร็จไปแล้ว
ว่างทำจิตให้ว่างได้ละเว้นได้

เมตตาความรักใคร่ก็รักใคร่ในความว่างไม่ไปรักอย่างอื่นเพราะรักอื่นเป็
นทุกข์หมดรักหนุ่มรักสาวรักเมียรักบุตรภรรยาสามีรักอาชีพการงานอะไ
รรักเป็นทุกข์หมดทั้งนั้นพวกนั้นต้องรักความว่าง

อุเบกขาวางเฉยให้หมดนั้นแหละเราจึงจะทำกุศลคือความฉลาดให้ถึงพร
้อมด้วยความไม่ประมาทด้วยการทำจิตให้ว่างเมื่อจิตว่างแล้วนั้นณะที่พ
ระองค์ตรัสไว้ว่าการชำระจิตของตนให้ขาวรอบก็คือทำจิตให้ว่างจากอา
รมณีนีแหละเมื่อจิตไม่ทำบาปทั้งปวงได้ด้วยขันติโสรัจจะการทำกุศลให้ถึ
งพร้อมก็ด้วยขันติโสรัจจะแล้วธรรมะส่วนอื่นก็ประกอบกันด้วยแต่ว่าขัน
ติโสรัจจะนี่เอาเป็นหัวหน้าเลยต้องว่าอย่างนี้ต้องอดกลั่นอดทนทุกรูปแบ
บถ้าเราไม่มีจิตตั้งมั่นทั้งนั้นณะ ทานทำทานก็ด้วยขันติ

รักษาศีลก็ด้วยขันติอดกลั่นอดทนรักษาศีลด้วยขันติแล้วก็สงบเงียบ

ขณะที่มันละเว้นได้แล้วก็ว่าง ทานให้แล้วก็ว่าง

ประพฤติเนกขัมมะก็ว่างเนกขัมมะพรหมจรรย์เนี่ยเพื่อให้จิตว่าง

อดใจแล้วว่างทุกอย่างเลย อดใจสิ่งใดได้สิ่งนั้นก็ว่างไปจากใจ

ปัญญาเหตุผลที่เคยมีทั้งหลายก็ลดน้อยลงคือไม่ต้องใช้เหตุผลมากเพรา
ะเราไม่ยุ่งเรื่องของเขาเราไม่ยุ่งเรื่องของเราทำให้จบให้สิ้นจิตของเราที่ว
างไปว่างทั้งเหตุและผลเมื่อจิตว่างทั้งเหตุทั้งผลนี่จิตก็เป็นจิตบริสุทธิ์แล้วก็
เพียรทำอย่างนี้ไปตลอดจนกระทั่งตายนั้นแหละเรารู้แล้วขณะที่ประพฤติ
ปฏิบัติเป็นการชำระจิตของเราให้ขาวรอบแล้วก็จิตของเราก็เป็นสุขสงบ

สุขด้วยแล้วจิตเราเป็นสมาธิในสัญญาตสมาธิมีอนัตตาความว่างเป็นอารมณ์

เมื่อเรารู้ถึงผลแน่นอนแล้วที่ปฏิบัติทั้งหมดปฏิบัติทานปฏิบัติศีลปฏิบัติเนกขัมมะปฏิบัติปัญญาปฏิบัติวิริยะปฏิบัติขันติปฏิบัติสัจจะปฏิบัติอธิษฐานปฏิบัติเมตตาปฏิบัติอุเบกขาวางเฉยเนียบปฏิบัติให้จิตว่างเมื่อเรารู้แล้วเมื่อเราเข้าถึงสัญญาตสมาธิจิตเราว่างแล้ว

เมื่อเรารู้ว่าว่างแล้วก็จะพ้นพ้นจากอะไรเราก็จะรู้เป็นปัจเจกตั้งที่พระองค์สอนเชื่อมโยงไว้จิตเข้าสู่สัญญาตวิโมกข์หลุดพ้นด้วยความว่างเราปฏิบัติว่างจากอะไร? นั่นนะแต่ส่วนใหญ่แล้วก็ว่างไปจากตา ว่างจากหู จมูก ลิ้น กาย ใจเนียบจะว่างจากอารมณ์คือรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ

ธรรมารมณ์เนียบเมื่อจิตเราว่างทั้งภายในภายนอกแล้วนี้แหละเป็นสิ่งที่พระองค์พึงต้องการให้พระอรหันต์๑๒๕๐พระองค์เนียนำไปเผยแพร่ไปประกาศให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันเนียบเพื่อทำจิตให้ว่างหมดเลยแล้วก็จะไม่มีปัญหาในบ้านเรือนในหมู่ในคณะอะไรจิตว่างแล้วเป็นสุขหมด นิพพานังปรมมัง สุขขังเกิดได้เนียบเพราะจิตเราว่างนั้นแหละ เดี่ยวจะนึกว่าเหม!

จิตว่างแล้วจะเข้าถึงนิพพานัง ปรมมัง สุขขังได้ยังงัย

ขณะที่จิตเราว่างแล้วเราอยู่ที่ไหนเราก็ทำจิตว่างไม่ทะเลาะกับใคร

ครอบครัวเราก็เป็นสุขประเทศชาติก็เป็นสุข

ศาสนาก็เป็นสุขเจริญขึ้นตลอดกาลเนียบด้วยความสามารถของพระพุทธเจ้าที่ทรงแสดงไว้

เป็นธรรมอันยิ่งใหญ่เนียบการชำระจิตให้ขาวรอบได้เนียบเป็นพระพุทธประสงค์ให้ทุกคนต้องทำเพราะฉะนั้นเมื่อทุกคนประพฤติปฏิบัติตามแล้วย่อมเข้าถึงมรรค

ความว่างนั้นแหละเป็นมรรคเมื่อว่างจริงๆแล้วจิตเข้าถึงสัญญาตวิโมกข์แล้วหลุดพ้นด้วยความว่างแล้วเนียบเป็นผลแล้วมรรคผลก็อยู่ด้วยกันนั้นแหละ แต่อาศัยความบม

คำว่าอาศัยความบมก็คือการทำให้เคยชินทุกวันว่างทุกวันรับรู้ไม่รับเก็บทุกวันเพราะตายังดีอยู่หูดีอยู่จมูกดีอยู่ลิ้นดีอยู่กายดีอยู่

ตาที่เห็นรูปก็รับรู้ว่ามีอยู่จริง เสียงที่ได้ยินก็มีอยู่จริง

จมูกที่ได้กลิ่นก็มีอยู่จริง ลิ้นได้รู้รสก็มีอยู่จริง

กายได้สัมผัสเย็นร้อนอ่อนแข็งฤดูร้อนฤดูหนาวฤดูฝนก็มีอยู่จริง

ใจรับรู้ว่ามีสิ่งทั้งหลายมีอยู่จริงแต่สิ่งที่รับรู้ทั้งหมดไม่ใช่เราไม่ใช่ของเราเนียบให้มันว่างต่อไปอีกเพราะสิ่งที่รับรู้ทั้งหมดไม่ใช่เราไม่ใช่ของเรา

ตอนนี้ขณะนี้ที่จิตเราฟังเสียงอยู่นี้มันก็ว่างจากสรรพสิ่งทั้งหลายแล้ว

ว่างจากผิวจากเมื่อยจากลูกจากหลานจากการทำงานทุกชนิดนี้ก็ว่างแล้ว
เดี๋ยวจะนึกว่าความว่างของยากอีก

เพราะฉะนั้นเราว่างขณะที่ทำจิตว่างก็คือฝึกเอาไว้ทุกยืน เดิน นั่ง
นอนหรือทุกกลมหายใจเข้าหายใจออก

หายใจเข้าออกแล้วก็ไม่เที่ยงหายใจเข้าไปแล้วไม่ออกก็เป็นทุกข้อออกแล้ว
ไม่เข้าก็เป็นทุกข้เนี่ยเราจะเห็นความทุกข้ทุกกลมหายใจเข้าออกแล้วก็ว่าง
ไม่มีอาลัยลมหายใจเข้าออกไปแล้วก็ว่างไม่มีอาลัย

จิตที่รับรู้อารมณ์รับรู้ลมหายใจเข้าหายใจออกก็ว่างไปด้วยแต่เราไปยึด
ติดลมเราก็มีทุกข้กลัวหายใจเข้าแล้วไม่ออกกลัวหายใจออกแล้วไม่เข้า
นั่นะก็เป็นทุกข้แล้วๆเราก็จะได้รู้เราก็จะได้เข้าใจสิ่งที่พระองค์แสดงไว้เนี่ย
ต้องร่อนนัยพันนัยหรือเข้ากันได้หมดเลยทั้งธรรมทั้งวินัย

พระธรรมก็คือความว่างสัพเพ ธัมมา

อนัตตาเนี่ยว่างหมดพระวินัยก็คือละเว้นให้หมดเลยเป็นศีลเนี่ยว่างเมื่อเรา
เข้าใจทั้งธรรมทั้งวินัยแล้วก็ไม่ใช่เรื่องยากแล้วเมื่อเราทำจิตใจให้ว่างไ
ด้แล้วเราก็ไม่มีทุกข้ไม่มีโทษอะไรแล้วเราก็ปฏิบัติให้คงที่เขารเรียกว่าศีล
เป็นปกติก็คือว่างเป็นปกติ เจตนาวิริตีให้เป็นศีล

การเจตนาวิริตีก็คืออดใจหรือเนกขัมมะนั้นแหละอดใจให้ว่างไม่วอแวก
บใครมีหน้าที่อะไรก็ทำไปกิจวัตรประจำวันแล้วทำเสร็จแล้วก็ว่างต่อไปอี
ก เพราะกายเกิดแล้วต้องแก่ต้องเจ็บต้องตายยังต้องอาศัยปัจจัย๔

ต้องอาศัยเครื่องนุ่งห่ม ข้าวปลาอาหาร ยารักษาโรค

ที่อยู่อาศัยเนี่ยเป็นของจำเป็นเราก็ต้องมีกิจวัตรในการบิณฑบาตรเป็
นวัตรบ้าง รักษาไตรจีวรอย่าให้หายไป อย่าให้ขาด ไตรจีวรเนี่ยบาตร

ไตรจีวรต้องรักษาไว้ไปไหนก็ต้องเอาไปด้วยจะไปไหนก็ชั่งขึ้นรถลงเรือ
อะไรก็ต้องสพายไปเป็นการบ่งบอกถึงสมณสาธูปเป็นสาวกของพระพุทธ

เจ้าต้องทำ ใครละเว้นนี้กว่ากุเ่งกุแ่นเป็นพระครู

เจ้าคุณไม่ต้องเอาบาตรไปก็ได้เนี่ยเพราะฉะนั้นอาตมาเคยทราบเคยรู้มา
แล้วว่าใครๆไปที่ประตู ตรัสรู้ ปรีนิพพานนั้นณะสังเวชนียสถาน

๔ตำบล ทุกคนก็ปรารถนาที่จะได้บุญจะไปเข้าเฝ้าพระพุทธเจ้ากันทั้งนั้น
แต่ไม่นึกกลัวว่าพระพุทธเจ้าจะถามว่าดูกรภิกษุทั้งหลาย

บริขารประจำของพวกเธอหายไปไหนชะละเนี่ยอันเนี่ยสำคัญมากเลย
เนี่ยเพราะภาวะของความเป็นภิกษุผู้ขอต้องมีบาตรด้วย

ขอย่าสงบขอย่างพระอริยเจ้าไปยืนให้เค้าเห็น

ไม่ต้องเอ่ยปากขอด้วยไปเอ่ยปากขอก็ไม่ถูกเพราะเขาไม่ได้ปราณาไม่
ใช่ญาติไม่ได้ปราณาเนี่ยเอ่ยปากขอไม่ได้พระองค์ห้ามไว้ก็เพื่อใหว่าง

หมดเลยเว้นแต่ญาติที่จำเป็นเท่านั้นนะ

ถ้าเราไม่จำเป็นก็ไม่จำเป็นต้องไปหาเค้าไม่ให้เค้ามาหาเราก็กว้างแล้วว่างจากญาติแล้วนั้นนะเราต้องฝึกเอาไว้ตั้งแต่เดี๋ยวนี้

เพราะตายแล้วต่างคนต่างไปเกิดแก่เจ็บตายเป็นของประจำสังขารของทุกคนไม่ต้องไปโกรธไปเกลียดเพราะไม่ต้องไปเสียอกเสียใจถึงคราวแก่ครวใจครวตายตายก็กว้างทั้ง

จิตที่ทรงความว่างไว้ตายก็เป็นอัตตโนมัตติที่ที่ว่างน้อมไปเองที่พระองค์ว่าจ้อมไปเอง

น้อมไปเองก็คือความเคยชินของความว่างเวลาจะตายก็น้อมไปนิพพานังปรมัง

สูญญาก็ว่างเนี่ยว่างอย่างยิ่งไม่ได้ติดเอาทั้งกายสังขารของเราที่เนาเผาไฟเผาเอาเราไปเผาไปฝังหมดไม่ต้องไปยึดติดมันแล้วมันก็จะง่ายมันน้อยสั้นโดยเนี่ยมันน้อยสั้นโดยกิเลสตัณหาที่จะพลอยเหลือน้อยไปด้วยตามจิตที่เราคิดเรานึกเราไม่คิดไม่นึกถึงมันก็ไม่มีความว่างนั้นนะจุดมุ่งหมายของพระองค์ต้องการให้ภิกษุ ๑๒๕๐ พระองค์เนี่ยนำไปเทศนาสั่งสอนประชาชนทั้งหลายที่เข้าใจแล้วรู้แล้วฟังปฏิบัติตามก็จะมีส่วนแห่งมรรคผลนิพพานตามพระพุทธโอวาทเหล่านี้ไม่ใช่ของยากแต่ทุกคนต้องมีความจริงใจว่าทุกคนกลัวต่อการเกิด แก่ เจ็บ

ตายกลัวการเกิดมาแล้วเป็นทุกข์ปัจจัยให้เกิดทุกข์มากมายกายกองสิ่งที่ตาเห็นหูได้ยินจมูกได้กลิ่นรูรสนะหมดเลยทั้งกลิ่นหอมกลิ่นเหม็นอะไรพวกเนี่ยต้องคู่กันเลยนะเห็นดีเห็นไม่ดีนั้นนะฟังเสียงดีฟังเสียงไม่ดีจมูกได้กลิ่นดีจมูกได้กลิ่นไม่ดีได้รูรสดีได้รูรสไม่ดีเนี่ยได้สัมผัสดีสัมผัสไม่ดีได้รับธรรมารมณดีธรรมารมณไม่ดีเนี่ยมันอยู่ด้วยกันแต่อาศัยอุปาทานความยึดถือเอาไว้ที่นั่นแหละมันจึงทุกข์เป็นไปเพื่อความทุกข์ทั้งหมดเลยชีวิตที่เป็นอยู่ประจำวันนั้นเป็นชีวิตที่ประกอบด้วยความทุกข์เป็นทุกข์ด้วยการงานที่จะต้องจัดต้องทำตั้นมากก็ต้องล้างหน้าแปรงฟันแล้วเดินไปอยู่กับใครไปพูดกับใครเดี๋ยวจะเหม็นปากเอาอีกหมดเลยทุกเรื่องเลยตั้งแต่เกิดเข้าสายบายเย็นกลับมาแล้วต้องอาบน้ำอาบทำอีกนั้นนะเหงื่อไคลเหม็นนั้นนะปลงตัวเองซะบ้าง

ชีวิตของเรายังไม่ทันตายก็เหม็นแล้วเนี่ยเราสอนตัวเองว่าตัวเองไม่ต้องไปว่าใครเนี่ยสอนตัวเองให้มากเถอะเพราะตัวเองเป็นคนดีหัวรั้นว่ายากสอนยากคนอื่นที่เค้ารู้เข้าใจเหตุผลก็ยิ่งว่าง่ายสอนง่ายนั้นนะ

ที่พระองค์ว่าตัวเราเองนั้นแหละที่เป็นผู้ว่ายากสอนยากปล่อยให้มันว่างมันก็ว่างไม่ได้เพราะฉะนั้นเราก็ต้องว่าตัวเองสอนตัวเองให้ตัวเองนั้นแหละ

วางให้ได้

แล้วเราก็จะได้ไม่ทุกข์เราก็ใช้ชีวิตปกติไปแต่ละวันแต่ละวันอยู่กับความ
แก่ความเจ็บความตายแล้วก็วางไปทุกวันเพราะความตายไม่มีแก่ไม่มีเจ็บ
ไม่มีตายนั้นนะจิตของเราที่วิมุตติหลุดพ้นจากแก่เจ็บตายตามที่พระองค์
ได้ก่อนที่พระองค์จะออกมหาภิเนษกรรมออกบวชพระองค์ก็เห็นคนแก่
คนเจ็บคนตายเห็นสมณะแล้วก็ได้นัยยะอันสำคัญนะว่ามีร้อนแล้วก็มีเย็นเป็น
นเครื่องแก่

มีมืดแล้วก็มีสว่างเป็นเครื่องแก่เพราะฉะนั้นคงจะมีวิธีที่จะแก่ไม่ให้แก่ไม่
ให้เจ็บไม่ให้ตายแล้วพระองค์เห็นสมณะผู้สงบนั้นแหละพอกลับคืนไปแล้ว
ไปสู่ปราสาทแล้วก็เห็นที่เคยได้ฟังเสียงดิดดิดตีเป่าร้องเคยกทุกวันเคยโสม
นัสยินดีพอใจพอได้รู้ความจริงสิ่งเหล่านี้แล้วว่าคนที่มาร้องดิดดิดตีเป่านี้ก็
ล้วนแล้วแต่ต้องแก่ต้องเจ็บต้องตายหมดป่วยการพระองค์ไม่แก่จิตแก่ใจ
ที่จะฟังนะนอนหลับแล้วรู้สึกว่ามีนเหนียวหรือว่ามีนอัดหนาระอาใจเพราะ
ฟังทุกวันก็เบื่อหน่ายได้

แล้วคนที่เรียกว่านางกำนัลพวกนั้นก็ยังรักษาหน้าที่นอนก็ต้องกอดเอา
ไว้หรือนึกถ้ารู้สึกตัวก็จะบรรเลงถวายอีกรักษาหน้าที่อย่างซื่ออย่างตรง
เพราะฉะนั้นเราก็ต้องเหมือนกันได้ยินอะไรฟังอะไรก็นึกถึงว่าอ้อ!

เสียงคนแก่เสียงคนเจ็บเสียงคนตายนั้นนะ

เห็นก็เห็นคนแก่คนเจ็บคนตายแล้วก็เหมือนกับที่นั่งอยู่ในนี้ทั้งหมดเนี่ยมี
ทั้งคนคนแก่คนเจ็บคนตายเนี่ยต่อไปจะต้องเป็นแบบนี้ทุกคนแม้กระทั่ง
อาตมาเองต้องว่าอย่างนี้ต้องปลงกันหมดเลยไม่ว่าพระเถรเถรชัชวราวาส
เนี่ยก่อนที่จะตายก็พยายามทำจิตให้วางไว้ให้ได้จะได้ไม่เสียชาติเกิด

เกิดมาแล้วจะได้มาพบพระพุทธศาสนาเนี่ยได้มาพบพระพุทธเจ้า

แต่ยังโชคดีได้รับรู้เรื่องพระพุทธศาสนานี้ก็ยังมีดีที่มาพบอาตมาที่ได้เทศน์
ได้สอนได้ฝึกหัดตัดนิสัยชั่วแนวทาง

เนี่ยการชำระจิตของตนให้ขาวรอบก็ด้วยวิธีทำจิตให้วางนั้นแหละศีลละ
วันแล้วก็วางธรรมสัพเพ ธัมมา

อนัตตาทั้งหมดเลยว่างหมดทุกอย่างเป็นสมมุติหมดเลยแล้วก็เมื่อเราจะวิ
มุตติเราก็ต้องไม่ยึดในสมมุติจิตก็วิมุตติพอจะตายแล้วก็ว่างจากทั้งสมมุติ
และวิมุตติไม่ต้องไปคิดถึงเรื่องสมมุติไม่ต้องไปนึกคิดถึงเรื่องวิมุตติเนี่ยจ
าไว้ให้ดีเราจะได้เป็นผู้เข้าถึงนิพพานัง ปรมัง

สุขขังในขณะที่เรายังไม่ตายเราก็จิตเป็นสุขแล้วเพราะถึงนิพพานัง

ปรมัง สุขขังเพราะวิตกวิจารณ์รูปไม่มีสังขารการปรุงแต่งในรูป เสียง

กลิ่น รส โผฏฐัพพะ

ธรรมารมณฺ์ไม่มีอารมณ์ที่จะมาปรุงแต่งใจก็ไม่มีวางทั้งภายในภายนอก
นี้เขาเรียกนิรามิสสุขด้วยแล้วก็เรียกนิพพานัง ปรมมัง
สุขซึ่งด้วยเขาเรียกสุภาทิเสสนิพพานด้วยจำไว้ให้ดีไม่ใช่ของยากถ้าเร
าวางจนตายจิตเราก็จะเข้าถึงนิพพานัง ปรมมัง

สุญญํหรือเข้าถึงอนุปาทิเสสนิพพาน

สังขารเราก็จะล่วงไปฝั่งไปเผาไหม้แหละก็ไม่เหลืออะไรอีกแล้วอนาลโย
เขาเรียกอนาลโยการไม่เหลืออาลัยอีกแล้วอนาลโยไม่มีอาลัยไม่มีอาลัยก็
วางทั้งหมดเลยนี่เป็นสิ่งทีพระพุทธเจ้าทรงพระประสงค์ให้ภิกษุ

๑๒๕๐พระองค์ที่มากขึ้นโดยไม่ได้นัดหมายล่วงแล้วแต่เป็นผู้ผู้สามารถมี
ปัญญารุ่งายเข้าใจเร็วกันทั้งนั้นแต่ในฐานะพระองค์เป็นพระบรมศาสดา
เป็นเจ้าของศาสนาก็มีแนวทางหรือทำพิมพ์เขียวขึ้นมาเนี่ยว่าต้องแสดง
แบบนี้เหมือนกันหมดไม่ว่าไปที่ไหนอยู่แบบไหนถ้าใครทำไม่ได้คนนั้นก็ไ
ม่พ้นทุกข์ต้องว่าอย่างนี้เพราะฉะนั้นสาวกสาวิกาทรงพระพุทธเจ้าที่เข้าถึงแล
วต้องมีความเข้าใจในความวางนี้หมดนิพพานัง ปรมมัง

สุญญํต้องวางอย่างยิ่งไอ้พวกที่ยึดติดอยู่นั้นนะมีอุปาทานทั้งนั้นที่ใครจ
ะยึดติดอะไรยึดติดญาณติดฉานก็ยังไม่ไปไม่ได้จำไว้ให้ดีไม่ใช่ของวิเศษวิ
เสโสอะไรพระองค์ผู้รู้แล้วก็ยังทิ้งเลยทั้งญาณทั้งฉานอะไรเนี่ย

ถึงกาลสมัยแล้วก็เขานิพพานแต่ก็ทิ้งรู้ได้ไม่ใช่รู้ไม่ได้ทั้งญาณทั้งฉานน
ั้นแหละแล้วก็เห็นญาณก็ไม่เที่ยงญาณรู้ก็ไม่เที่ยงปัญญาเหตุผลในการรู้
ก็ไม่เที่ยงทั้งญาณทั้งฉานนั้นแหละไม่เที่ยงแล้วไม่มีตัวตนนั้นนะปล่อย
ให้มันวางไปนั้นนะเขาเรียกอเสขะจบการศึกษาแล้วแค่นี้

ถ้าใครยังไม่เข้าใจถึงปัญญาญาณต้องยอมรับความจริงว่าปัญญาก็ไม่เที
ยงญาณความรู้ก็ไม่มีตัวตนแล้วใจเราก็ไม่เดือดร้อนแล้วมันน้อยสั้นโศษ
มันน้อยที่จะเห็น มันน้อยที่จะได้ยิน มันน้อยที่จะสุดดม

มันน้อยที่จะกินนั้นนะพอรู้สึกอิมก็พอแล้วอยู่ได้รอดตายแล้วอยู่ได้ไป
วันๆหนึ่งนะมันน้อยที่จะรับรู้สัมผัสรับรู้ธรรมารมณฺ์เนี่ย

มันน้อยหมดเลยตัดเลยตัดสัญญาอุปาทานได้ด้วยความมันน้อยสั้นโศษฝึ
กไปฝึกไปแล้วจะมีความเข้าใจเป็นปัจเจกตั้งเพราะว่าพระองค์สอนไว้เพื่อ
เป็นแนวทางชัดอุปนิสัยขัดกิเลสตัดหนาทั้งหลายที่เคยมีนั้นนะที่เคยมีเค
ยเป็นตั้งแต่อกชาติจนถึงปัจจุบันชาติเนี่ยตั้งกะขุดเกลาก็ให้มันน้อยเนี
ยทุกเรื่องเลยพระองค์เป็นอุบายการสอนเพื่อขุดเกลากิเลสทั้งนั้นจะได้ไม่
มีทุกข์ไม่มีโทษไม่สร้างกรรมทำบาปกับใครเนี่ยด้วยการไม่ทำบาปทั้งป
วงแล้วก็ทำกุศลคือความฉลาดให้ถึงพร้อมแล้วถ้าเราทำจิตให้วางได้นั้น
แหละฉลาดสูงสุดถ้าเราทำจิตให้วางไม่ได้แสดงว่ายังไม่สูงสุดเนี่ย

กุศลแปลว่าความฉลาดเนี่ยต้องฉลาดยืน เดิน นั่ง นอน ยืนก็ว่าง
เดินก็ว่าง นั่งก็ว่าง นอนก็ว่างทำจิตให้ว่างทุกอิริยาบถยืน เดิน นั่ง นอน
นั้นณะเป็นการฝึกหัดตัดนิสัยรู้ทุกขณะจิตแล้วก็รู้ว่างด้วยไม่ยึดติดใดๆ
เป็นการฝึกหัดที่ต้องสั่งสมด้วยอุบายปัญญาไม่ต้องไปคิดมากอุบายปัญญา
ที่เราคิดไปแล้วเห็นไปแล้วเข้าใจแล้วแล้วทำจิตให้ว่างจากอย่างเดี๋ยวสุ
งสุดเพราะพระองค์สรุปเองสัพเพ อัมมา อนัตตาติ สัพเพ อัมมา
อนัตตาติเนี่ยเป็นของพระองค์ทั้งนั้น เมื่อเราเข้าใจแล้วว่าอ้อ!

ทั้งธรรมและอธรรมก็ว่างให้หมด

สิ่งใดที่เราจะทำที่เป็นธรรมก็ต้องว่างสิ่งใดที่เป็นอธรรมที่เราเห็นคนอื่นท
าหรือเราจะทำก็ให้ว่างหมดทั้งธรรมและอธรรมก็ต้องว่างลงในสัพเพ

อัมมา อนัตตา พระองค์สรุปไว้เองด้วยสั้นๆ

ผู้มีปัญญาย่อมรู้ง่ายเข้าใจเร็วไม่ถือไม่มีใครติดกับพระองค์

แล้วพระองค์ก็ให้ปฏิบัติอย่างนั้นเรื่อยไปให้ว่างเรื่อยไปไม่ยึดติดสิ่งใดแล้
วราคะ โลภะ โทสะ โมหะ

มานะทิฏฐิก็จะหายไปหมดเพราะความว่างนี้ไม่มีราคะ โลภะ โทสะ

โมหะ มานะทิฏฐิ สักกายทิฏฐิ วิจิกิจฉา สัสสพตปราคาส กามราคะ

ปฏิบัติ ฐุปราคะอรุปราคะ มานะอุทธัจจะ

อวิชชาที่ไม่มีเมื่อจิตเราว่างแล้วก็ไม่มีนั้นณะไม่มีอารมณ์เหล่านี้สังโยชน์

๑๐ก็ไม่มีเราก็ไกลต่อความเป็นพระอรหันต์แล้วเนี่ยจำไว้ให้ดีไม่ใช่ของย

าก ยากเพราะเราไม่รู้ไม่มีผู้รู้มาบอกเราไม่มีผู้รู้มาสอนเรา

ทำให้เราหงุดหงิดโมโหตัวเองโมโหคนอื่นฟุ้งซ่าน

ถ้าเรารู้แล้วเรารู้เท่าทันจิตของเรา

เรามีเวรมีกรรมเราเกิดมาใช้เวรใช้กรรมเนี่ยเพราะฉะนั้นเรารู้เราก็ตัดไป

ถูกเอารัดเอาเปรียบถูกโกงอะไรเนี่ยถูกแย่งชิงถูกเค้กกลั่นแกล้งทำร้ายอ

ะไรเนี่ยนั้นณะเป็นกรรมเป็นวิบากอดีตที่เราไปเอารัดเอาเปรียบมาทั้งหมด

ถ้าเราจิตเราว่างแล้วถูกเขาข่มเหงรังแกถึงขนาดนั้นเราก็ไม่เป็นทุกข์ใคร

จะหยิบจะฉวยอย่างไรก็ไม่ทุกข์เพราะเรารู้ไม่ใช่เราไม่ใช่ของเราของพ

ระพุทธศาสนาที่คนมีจิตศรัทธาถวายเรามาเนี่ยจำไว้ให้ดีของอะไรทั้งหมด

ดเลยดูตัวเราเนี่ยแหละดูตัวเองว่ามีอะไรเป็นของตัวเองบ้าง?

พิจารณาดูซิเลือดเนื้อเชื้อช้ำก๊ของพ่อของแม่ของปู่ของย่าของตาของยา

ยเค้กทั้งหมดแล้วมีอะไรเป็นของเราจิตนั้นแหละเราต้องระวังรักษาจิตให้

ว่างอย่างเดี๋ยวไม่ให้ใครมาทำร้ายจิตเราได้อ้อถ้าจิตเราว่างแล้วก็ไม่มีการ

ทำร้ายจิตเราได้อ้อใครจะทำด้วยอุบายปัญญาขนาดไหนจิตก็ไม่หวั่นไหว

แล้วเพราะจิตเราว่างแล้วไม่หวั่นไหวนี้แหละจึงจะเข้าถึงศาสนธรรมคำสั่ง
อนของพระพุทธเจ้าที่พระองค์แสดงไว้ชัดเจนไม่ใช่ต้นเตาไม่มีการดันเตา
พระองค์สอนด้วยเหตุและผลอย่างซื่ออย่างตรงเนี่ยทุกซัควรรกำหนดรู้คือ
อเป็นทุกซทุกขณะยืนนานก็เป็นทุกซ เดินนานก็เป็นทุกซ
นั่งนานก็เป็นทุกซ

นอนนานก็เป็นทุกซอีกปวดอจจาอะไรก็ปวดก็เป็นทุกซอีก
หิวก็เป็นทุกซขี้ถ่ายก็เป็นทุกซ

เนี่ยเขาเรียกนิพัตทุกซทุกซเนืองนี้คือมีทุกซทุกวันเลยต้องว่าอย่างนี้มีทุก
ซอยู่ทุกวันแล้วเราจะละทุกซได้ยังงั้นนั้นนะเราก็ต้องรับรู้ที่พระองค์บอก
ว่าทุกซเป็นของควรรกำหนดรู้กำหนดรู้ว่าทุกซการทำอย่างนี้การนั่งอย่าง
นี้มันเป็นทุกซเราก็พยายามแก้ทุกซรับรู้ว่าเป็นทุกซ

สมุทัยเหตุให้เกิดทุกซคือตัณหาตามปกติสังขารร่างกายเกิดแก่เจ็บตายก็
เป็นทุกซอยู่แล้วถ้ามีความอยากเพิ่มนั้นนะสมุทัยเหตุให้เกิดทุกซคือตัณหา
ความอยากนั้นนะเอามาเพิ่มทุกซให้ อยากได้รูป อยากได้เสียง

อยากได้กลิ่น อยากได้รส อยากได้สัมผัส

อยากได้ธรรมารมณอะไรเนี่ยเพิ่มทุกซให้แก่ตัวเองทั้งหมด

เมื่อเรารู้แล้วเราเข้าใจแล้วเราก็จะได้เบื่อหน่ายในทุกซ

เหมือนกับนิโรธความดับทุกซ

ตาเห็นรูปก็ดับรูปเหล่านั้นเป็นทุกซให้รูปเหล่านั้นมาอยู่ข้างนอกอย่าให้รูป
มาอยู่ข้างในเราอย่าให้มาประทับอยู่ในจิตเรามันก็ดับรับรู้ไม่รับเก็บมัน
ก็ดับ ดับว่าง ดับว่าง ดับว่าง

การที่เราทำจิตให้ดับว่างเนี่ยนิโรธนี้แหละเป็นมรรคเป็นวิธีเข้าถึงการดับ
ทุกซโดยชอบ

คำว่าเข้าถึงความดับทุกซโดยชอบคือเราสามารถทำด้วยตัวเองไม่ต้องมี
เครื่องมือเครื่องมืออะไรเลยแต่อาศัยจิตเนี่ยรับรู้ไม่รับเก็บอย่างเดียวเนี่ย
ไม่ต้องเสียเงินเสียทองไม่ต้องเกี่ยวเนื่องกับใครเราสามารถทำได้ทุกคนไม่
ว่าเด็ก๗ขวบถึงคนที่ไม่รู้หนังสือแต่ฟังพูดภาษาเดียวกันเข้าใจก็ทำได้เนี่ย
เป็นความอัศจรรย์ของพระพุทธเจ้าเอหิปปัสสิโกคนที่เคยดื้อเคยชนอะไร
เนี่ยได้รับการฝึกอบรมแล้วว่างหมดเลยหายดีหายชนหมดไม่สร้างภาร
ะให้แก่ครอบครัวถ้าปัญหาเกิดประเทศชาติพระพุทธศาสนาพระมหากษ
ัตริย์เราก็จะได้รับความจริงของสิ่งเหล่านี้ตามพระพุทธโอวาทที่พระองค์พ
ระพุทธเจ้าทุกๆพระองค์เนี่ยจะต้องตรัสตรัสเหมือนกันหมดเลยเนี่ยโอวา
ทปาฏิโมกข์เนี่ยแล้วก็มีครั้งเดียวตรัสครั้งเดียวเท่านั้นเองไม่ได้ตรัสหลาย
ครั้งเป็นความอัศจรรย์แล้วก็พระอรหันต์ทั้งหลายท่านก็ไปเผยแพรใคร

ป็นศิษยานุศิษย์ท่านก็สืบทอดสอนต่อกันไปต่อๆกันมาจนถึงอาตมาเนี่ย๒๖พุทธศตวรรษไปแล้วจนถึงบัดนี้เนี่ยอาตมาก็ยังเอาพระพุทธรูปโอวาทที่เมื่อครั้งที่พระองค์ตรัสรู้ได้มาให้พระพุทธรูปโอวาทแด่พระภิกษุ๑๒๕๐พระองค์เนี่ยแล้วก็สืบทอดจนมาถึงอาตมาเนี่ยที่อาตมามาค้นคว้าศึกษาตั้งใจที่เรียกว่ารักดีคือรักสบายอาตมาเนี่ยนามสกุลรักสบายไม่ได้รักความทุกข์เลย(หัวเราะ)

แล้วอาตมาก็ทำได้สมชื่อสมนามสกุลอาตมาไม่เดือดร้อนใครจะว่ายังงัยก็เฉยๆจะกลั่นแกล้งยังงัยก็รับรู้แต่ไม่ต่อเถียงไม่ต้องไปวุ่นวายอะไรกับใครเพราะฉะนั้นใครจะด่าสาบแช่งอะไรอาตมาก็ไม่ถือ

เพราะจิตอาตมารู้แล้วละอุปาทานได้แล้วจิตเราก็ไม่ยึดถือแล้วจิตเราก็เป็นสุขสงบสุขเราก็ไม่มีทุกข์แล้วไอ้พวกที่มากลั่นแกล้งรังแกใส่ร้ายป้ายสีด่าว่าไอ้พวกนี้สร้างกรรมใหม่แต่เราได้ใช้กรรมเก่าไปแล้วอดีตชาติเราอาจไปรุกรานเค้ากลั่นแกล้งเค้าไปแข่งชั๊กหักกระดูกเค้าเนี่ยต้องเอามาสอนกันอย่างซื่ออย่างตรง

เมื่อเรารู้แล้วเข้าใจแล้วเราก็ทำจิตให้ว่างเป็นการชำระจิตให้ขาวรอบเนี่ยมีนัยยะแค่นี้เพราะฉะนั้นแค่นี้ก็พอแล้วอ้าว!

จะได้ทำพิธีตามขนบธรรมเนียมประเพณี....

ชนะชัย เมฆา

ผู้ถอดความและจัดพิมพ์

วันศุกร์ที่ ๑๓ มิถุนายน พ.ศ.

๒๕๕๗

เวลา ๑๒.๓๕ น.